

Nogle Hovedtræk af Suffolkehestens Historie.

Af Konsulent P. Jessen.

De saakaldte ædle Hesteracer have for længst havt deres Historieskrivere. Man har med megen Møje opsøgt den østerlandske Hest i dens Hjemstavn og med stor Opmærksomhed fulgt dens Optræden i de forskjellige Lande i Europa. Saasomt den engelske Væddeløber var traadt ud af Sagnets Verden, har man utrættelig ført Bog over enhver Hest af ren Byrd, ja endog over Halvblodet, og en omfattende Literatur har optegnet ethvert betydeligt Træk af de enkelte Dyrs og Slægters Liv. Og ligeledes er Fortidens og Nutidens Stutteriavl bleven nøje iagttaget og beskrevet. Man har saaledes efterhaanden faaet samlet et omfattende historisk Stof, der i mangfoldige Retninger har tjent til at kaste Lys over Avlen. Thi at denne betydelige Sum af Erfaringer har været og stadig er til overordentlig Nytte for Hesteavlen i Almindelighed, vil Ingen betvivle, saa vist som man tør gaa ud fra, at de samme Grundlove gjælde i alle Retninger af Avlen. Men paa den anden Side kan det heller ikke skjules, at saa godt som hele, eller dog den allerstørste Del af vort Kjendskab til Hestens Avl er hentet fra de ædle Hesteracers Historie. Det er paa denne Avls Omraade, at de forskjellige Tidens dygtigste Hesteopdrættere have arbejdet, medens Landavlen i denne Henseende har mere eller mindre været overladt til sin egen Røgt. Og at dette Arbejde og den Literatur og Historie-

skrivning, der har fulgt det, har tjent til Fremme for den ædle Hesteavl i Særdeleshed og kun i mindre Grad er kommen den almindelige Landavl til Gode, ligger i Sagens Natur. Selv om man gaaer ud fra, at den almindelige Erfaring fra den ædle Avl ogsaa maa kunne anvendes paa Landavlen, saa kræver dette dog en Overføring, der i mange Tilfælde vækker Tvivl og Usikkerhed. Og paa den anden Side er det heller ikke afgjort, at enhver Erfaring, der er indhøstet paa det ene Omraade, ligefrem kan gjælde ogsaa paa det andet. Den ædle Avl og Landavlen ere hver for sig i mange Retninger undergivne særlige Vilkaar, som kræve særlige Hensyn altsaa ogsaa særlig Indsigt og Erfaring. Der er derfor god Grund til at antage, at et nøjere Studium af Landavlen, baade den, der foregaaer i Øjeblikket, og Fortidens Avl, saa langt den kan forfølges, vil kunne give gode Bidrag til en bedre Forstaaelse saavel af Avlen i Almindelighed som af vor Landavl i Særdeleshed. Men i en anden Henseende ville Iagttagelser og Undersøgelser angaaende Landavlen tillige have en Nyttetvirkning, som ikke maa undervurderes. Enhver er sig selv nærmest. De Resultater, Undersøgelserne give, ville lettere tiltrække sig Opmærksomheden og finde Indgang hos den mindre Opdrætter, naar de ere hentede fra hans eget Arbejdsomraade og saaledes fremtræde med et for ham mere kjendt og hjemligt Præg, end om det er den for ham fremmede ædle Avl, der henvises til. Mere indgaaende Undersøgelser ville tillige kunne være i høj Grad vejledende med Hensyn til Værdien af den enkelte Hest eller Familie, og der tilvejebringes saaledes Betingelser for, at Avlen i det Hele taget kan baseres paa rationelle Principper. Selv om disse Undersøgelser end ikke skulde frembringe noget nyt med Hensyn til de almindelige Love for Avlen, hvad dog ikke paa Forhaand er afgjort, saa ville Resultaterne maaske dog kunne tjene til at bekræfte disse Love og som sagt gjøre stor Nytte ved tillige at vække Interessen hos den almindelige Opdrætter og derved

i højere Grad end hidtil drage ham med ind i et omfattende Fællesarbejde til Hesteavlens Forbedring.

I de senere Aar har man derfor ogsaa begyndt paa disse Undersøgelser og en Historieskrivning angaaende Landhesteavl. England er gaaet i Spidsen i saa Henseende og ejer nu Stambøger for og udførlige historiske Oplysninger om alle sine Landracer. Hos os have vi begyndt med at føre en offentlig Stambog i Jylland og paa Sjælland. Og Fællesforeningen i Jylland har tillige truffet Foranstaltninger til at faa den jydsk Hesteavl, baade den, der drives i Øjeblikket, samt Fortidens, nøjere undersøgt. Herved er der altsaa begyndt paa en fuldt ud tidssvarende og paatrængende nødvendig Opgave, og forhaabentlig vil den blive saaledes støttet fra Statens Side, at det kan lykkes at faa den løst.

Et historisk Arbejde af denne Art, der tillige i flere Retninger kan tjene som Mønster, er et Værk, »The Suffolk Stud-Book and History«, som er samlet af Herman Biddel og udgivet af Suffolk Stambogsselskab. Bogen indeholder en paa omfattende Undersøgelser grundet Fremstilling af Suffolkehestens Historie og interessante Oplysninger om de vigtigste Opdrættere samt ved Siden heraf en Stambog over 1409 Hingste og 1125 Hopper med mange fortrinlige og store Litografier af de vigtigste Stamdyr af begge Kjøen. Det er væsentlig efter denne Kilde, at jeg i det Følgende skal fremføre et Par Hovedtræk af Suffolkehestens Historie.

Grevskabet Suffolk, hvor Hesten af samme Navn har hjemme, er omtrent 70 □ Mile stort og er en af Englands frugtbareste Landsdele. Jordsmonnet er svagt bølgeformet og bestaaer af stiv Lerjord med mellemliggende Marskstrækninger. Fra gammel Tid har man her lagt Vind paa en udholdende og villig Trækhest, hvilket ogsaa hørte til den gamle Races bedste Egenskaber. Udholdenhed har altid været en nødvendig Egenskab hos denne Hest

paa Grund af den lange Arbejdstid, som tildels endnu er almindelig i Suffolk. Hesten arbejder nemlig i Regelen i et Spænd, uden at faa Foder, fra Kl. 6¹/₂ Formiddag til Kl. 3 Eftermiddag. Hvad angaaer dens store Villighed til at trække, saa har denne Egenskab været Maalet for en særegen Sport, som i forrige Aarhundrede og ind i dette var meget almindelig i Suffolk. Medens Væddeløbshesten blev prøvet paa Banen, holdt de gamle Opdrættere i Suffolk »Væddetræk«, hvortil brugtes Vogne ladede med Sandposer. Et Avertissement t. Ex. fra 1742 giver et levende Indblik i denne Sport og lyder saaledes: »Det bekjendtgjøres herved, at ved »Hvide Hest« i Aldham bliver der Fredagen d. 18 Juni givet et Sølvbæger til 2 Guineer til at trække om; . . . det Spænd Heste, som kan gjøre de tyve bedste og smukkeste Ryk (Tag), med de færreste Opmuntringer, samt trække Vægten over Forhindringen, vil i Henhold til en Dom, der afsiges af dertil skikkede Personer, blive tildelt Prisen«. Youatt siger herom: »den gamle Suffolkhest var villig til at trække, til den styrtede. Det var prægtigt at se et Spænd af de rigtige Suffolks ved et Tegn af Kusken, men uden Pisk, ned paa Knæene i et Nu, og alt maatte følge med. Brutale Væddemaal bleve indgaaede paa deres Trækkeevne, og mangt Spænd Heste blev sprængt eller ødelagt.«

En Hest, der var knyttet til Landbruget paa Suffolks kraftige, fede Jordbund, og som maatte trække Datidens klodsede Vogne paa tunge Veje, og som dertil blev regelmæssig øvet i stor Kraftudfoldelse, maatte blive af betydelig Størrelse med en meget kraftig Kropudvikling og temmelig langsom Bevægelse, men med forholdsvis god Skridtgang. Men den gamle Race har næppe været smuk, og den faaer ogsaa tidlig Øgenavnet Punch paa Grund af sin trinde, lavstammede Form. Arthur Young, som er født i Suffolk 1740, omtaler den saaledes: »rødt Lød, meget lav fortil, en stor Krop med korte Ben, et stort, ildeforment Hoved med grove, hængende Øren«, og han tilføjer: »det er den grimmeste Hest, man kan se.« Ved en anden

Lejlighed bemærker han, at »den gamle Race travede ikke bedre end en Ko.« Youatt's Beskrivelse af den passer hertil; han siger, »at den oprindelige Suffolkhest var rød og 10 a 11 Kvarter høj; havde et svært Hoved, lav, rund Manke, dybt, hvælvet Bryst, en lang Ryg, højtliggende Kryds; var bred og stærk i For- og Bagpart og havde trinde Ben samt korte Koder«. Men denne oprindelige Suffolkrace var vist fuldstændig ren. Young og andre Forfattere omtale den som saadan og kjende ikke til Indblanding af fremmed Blod.

I mange Henseender svarer den nuværende Suffolker ogsaa til Billedet af den gamle; men nogle væsentlige Forandringer kunne dog paavises. Saaledes have de forbedrede Veje og Tilbøjeligheden til at kjøre hurtigere i Forbindelse med, at den brugtes som Diligence- og Karethest, krævet en større Hurtighed af Hesten og en Bygning og Holdning, der svarer hertil, hvilket den ogsaa indenfor visse Grænser efterhaanden har erhvervet. Størrelsen er nu gennemsnitlig 11 Kvarter. Den dybe, velrundede Krop, de lave Ben, det næsten cirkelformede Kryds- og Laarparti og brede, dybe Bryst i Forbindelse med en svær, men velbøjet Hals og et noget svært Hoved, de korte Kodehaar samt det røde Lød ere endnu Hovedkjendemærker for Racen. Krogede Bagben ere ikke ualmindelige, og det synes, at Hovene ikke have villet holde til Nutidens Brug paa de haarde Veje og Byernes Gader, og Benene ere ikke fri for at være svampede. Men den nuværende Hest er i Sammenligning med den gamle lidt højere og har særlig en længere og finere Bov, en bedre Holdning samt hurtigere Bevægelse. Spørgsmaalet bliver nu, hvorledes disse Egenskaber ere opnaaede, om ved Renavl og gradvis Udvikling eller tillige ved Hjælp af Krydsning. Herom skulde Historien give Oplysning, men det er et vanskeligt Arbejde at skaffe fuld Klarhed herover. Youatt siger, at Racen er krydset med Yorkshireheste, hvilket benægtes af Biddel, da der ikke har kunnet oplyses noget som helst om, naar eller af hvem en saadan Kryds-

ning skulde være foretagen. I det Følgende skal jeg søge at gjengive, hvad der foreligger af historisk Materiale angaaende denne Sag.

De ældste Heste af den gamle Race, som vides at have havt nogen Betydning for Avlen, ere Pollard's Hest født omtr. 1765 og Crisp's Hest i Ufford, f. 1768. Om den sidste haves ret sikre Efterretninger; den omtales som »en god Hest for Kareth eller Vej«, hvorved dog maa forstaaes en langsommere Befordring end den senere Dili-gensekjørsel, og den var 62 Tommer høj og lyserød. Af Biddel ansees den som Hovedstamfaderen til de fleste Suffolkheste, og fra den udleder han 7 à 800 Hingste i lige Linie op til vor Tid. De ældste Led ere dog paa et Par Punkter noget tvivlsomme om ikke helt usandsynlige. Jeg skal siden komme tilbage til dens Slægt.

Ved Siden af, at Hingste af den gamle Race saaledes faa stor Betydning for Avlen, begynder man tillige at rette sine Bestræbelser mod at tilvejebringe en hurtigere Hest. Dette giver sig blandt andet Udslag i, at en bekjendt Opdrætter, Mr. Blake, 1764 indfører en Hest, som bliver Stamholder for en betydelig Slægt. Denne Hingst er en »Lincolnshire Traver«, og gaaer under Navn af »Blake's Farmer«. Dens Moder omtales som usædvanlig med Hensyn til Styrke og Bevægelse, men Hingsten har sandsynligvis været lille. Den begyndte at rejse som Stodhingst 1804 og fortsatte dermed til 1816 over en stor Del af Landet og efterlod sig et stort Antal Sønner. Heraf er Briton og særlig igjen dennes Søn, Spink's »Suffolk Farmer« bleven kjendt i vide Kredse. Bedækningspengene for den sidste var halvanden Guinee, en meget stor Betaling den Gang, og Ejeren tjente sig en Formue derved. »Suffolk Farmer« var mørkerød og saa lang og høj af Hals, »at den kunde se En, naar man gik bag ved den«. — Hvor stor Forskjellen paa den Tid har været mellem en »Lincolnshire Traver« og Suffolkhesten, kan næppe nu afgjøres, men synderlig stor har den vel ikke været. At dømme efter Formen af Norfolktraveren, kan Forskjellen næppe

have været større end t. Ex. mellem en jydsk Hest og en Frederiksborger hos os. Betegnende er det ogsaa i saa Henseende, at Blakes Farmer, Traveren, gik og gjaldt for en Suffolkhest, og synes som saadan ikke at have mødt nogen som helst Modstand, uden hvad angik dens Størrelse. Afkommet af Blake's Farmer beholder ogsaa i det Væsentlige Suffolkerens Størrelse, buttede Kropbygning og korte Ben samt Lødet, der dog ofte møder med Aftegn. Men ved Siden heraf sees, at Skulderen er bleven længere, Skulderlejet bedre og Halsen friere stillet, hvorved Suffolkerens plumpe Forparti er blevet slankere og smukkere og Bevægelsen selvfølgelig ogsaa bedre. — I Begyndelsen af dette Aarhundrede var Blake's Stamme meget talrig paa Hingste, men senere aftog disse i Tal, og for Tiden findes næppe mere end 4 bekjendte Hingste, der endnu tilhøre Slægten i lige Linie paa fædrene Side. Slægten er altsaa, og det allerede meget tidlig, smeltet sammen med og gaaet op i den egentlige Suffolkrace. Men den synes dog herved at have opfyldt sin Mission, idet den nemlig har bidraget til at give Racen de ovennævnte tidssvarende Egenskaber.

I Aaret 1802 indførtes en anden Hingst, som ligeledes har spillet en ikke ganske ringe Rolle og er bleven Stamfader for »Attleborough-Slægten«. Den gik under Navn af »Farmers Glory« og tilhørte en Hestehandler i Norfolk. Hvorfra den stammede, er usikkert, men den antages ogsaa at være kommen fra Lincolnshire. Den var dog ikke nogen Traver, tværtimod, men maaske en Halvblods-suffolker. Det var en grovere Hest, længere, sværere samt mindre tæt og regelmæssig af Kropbygning end »Blake's Farmer«. Dens Afkom var ogsaa gennemgaaende temmelig svært med mindre gode Hove, ligesom det ofte havde store Aftegn. Det regnedes gennemgaaende ikke til det bedste Suffolkslags. Godt et Hundrede Hingste lade sig dog udlede i lige Linie fra »Farmers Glory«, men 1869 solgtes den bedste og tillige den sidste betydelige som 3aarig til Australien uden at efterlade sig Afkom i

England. Slægten er derved paa nogle faa nær at betragte som uddød, uden, saa vidt man kan se, at have gjort Racen nogen videre Nytte, maaske endog nogen Skade. Dog har den til en Tid afgivet en Del store Heste, deriblandt enkelte vel ansete.

En tredie fremmed Hingst blev indført omkring ved Aaret 1790, altsaa før »Farmers Glory«, og blev Stamfader til en mindre Slægt, »Shadingfield-Stammen«, hvori kan tælles nogle og tyve Hingste i lige Linie. Disse Heste vare lette af Bov med finere Ben, muskuløse, sejge, aktive, med lange tørre Hoveder. Moderen til den første Hingst var en Suffolker, men Faderen, en svær Traver, menes at have været en Brodersøn til Væddeløberen Thunderbolt. Lødet hos de fleste var mørkerødt, men særlig de første Led gave ofte brune Lød med Aftegn. De energiske, livlige Heste fandt til en Tid og i en vis Egn en Del Indgang, hvortil ogsaa Ejerens Popularitet bidrog. Men Modsætningen imellem dem og Suffolkeren var for stor, Slægten blev som nævnt ikke talrig, og allerede i Fyrrerne var den uddød.

Der gives endnu adskillige andre meget smaa Slægter uden paaviselig Betydning. En af disse har dog sin Interesse. En Hingst, Martins Boxer, født i Suffolk 1813, var falden efter en grovbenet, brun Hingst, som tilhørte en Vognmand; Moderen var en sort Blodshoppe. Boxer var rød, men var meget let af Skulder og Forparti, havde gode stærke Ben og et ondt Temperament. Hingsten rejste som Stodhingst, til den var 25 Aar gammel, og var i de sidste Aar i Hænderne paa en Mand, der forstod at gjøre Forretninger med den; den havde godt at bestille og virkede i et Distrikt, hvor der var mange fortrinlige Hopper. Herefter skulde man tro, at Eggen maatte være fuld af dens Afkom. Men den har kun efterladt sig 2 Hingste, Søn og Sønneson, der bleve noget bekjendte; den sidste af disse er død for mange Aar siden. I femte Led paa mødrene Side giver Martin's Boxer derimod en berømt Suffolshoppe, Wolton's »Royal Moggy«.

De ovennævnte og maaske flere Slægter blandedes altsaa med den gamle Stamme, og fra noget ind i dette Aarhundrede ere de forskjellige Strømme saaledes smeltede sammen, at en fuldstændig Udsondring af hver enkelt som ren for sig ikke længere er mulig. I det Efterfølgende skal jeg omtale de Hingste af denne samlede »Strøm«, som stamme i lige Linie fra det gamle Suffolk-blod, men som altsaa nok paa mødrene Side kunne have optaget andet Blod. Stamtavlen for de ældste Hingste er som ovennævnt ikke ganske sikker indtil Aarhundredets Begyndelse. Som den første Hingst af gammelt Blod, hvis efterfølgende Historie er mere paalidelig, nævnes Smith's Hingst paa Parham. Den var født omtrent 1799, var en udmærket Hest og blev en saa vigtig Stamholder for Racen, at der kun er meget faa bekendte Hingste nu tildags, der ikke kunne føres tilbage til den i lige Linie paa fædrene Side.

Smith's Hingst havde 6 Sønner; heraf blev kun 2, Julian's Old Boxer og Brady's Briton, Stamholdere, men disse efterlode sig ogsaa et talrigt Afkom. Julian's Boxer havde en Søn, Edward's Old Briton, der ansaaes for den bedste Hest paa sin Tid og blev gennem 3 Sønner Stamfader for 3 Familier. To af disse Familier frembyde den Mærkelighed, at de i 4 a 5 Slægtsled ikke have en eneste fremragende Hingst at opvise og ingen, der kunde tage 1. Præmie ved Skuerne. Slægterne vare uden Berømmelse i et Par Snese Aar. Men Stamtavlerne vise ogsaa, at Hopperne i disse Led have været af mere ordinær og tildels ukjendt Herkomst. Først i fjerde Led fremkommer der i den ene Familie en ret god Hingst, Magnum Bonum, ved at benytte en god Hoppe af kjendt god Avl. Og ved atter at lade Magnum Bonum bedække sin Moders Halvsøster, hvis Fader, Wolton's Warrior, var en fortrinlig Stodhingst, fremkommer endelig Wolton's Royalty, en berømt Beskeler og Præmietager. Den anden af disse Familier frembyder omtrent det samme Forhold. Det er først, efter at nogle af de bedste Grene og Indi-

vider af Slægten smelte sammen under kyndige Hænder, at der fremkommer noget Betydeligt. Stammen ligesom overvinder da sin mangeaarige Søvn og træder atter frem i sin fulde Glans. — Den tredie af Old Britons's Familier bliver dog den talrigste og har lige til Nutiden givet et betydeligt Antal fortrinlige Hingste. Men det synes ogsaa, at denne Gren hele Tiden har været i Hænderne paa dygtige Opdrætttere.

Brady's Briton, f. 1809, den anden Søn af Smith's Hingst, blev ligeledes ved 2 af sine Sønner Stamfader til en talrig Hingsteslægt. Den ene af disse Sønner, Grooms Ramper, var Farfader til en bekjendt Hingst, T. N. Catlin's Old White Faced Boxer (gamle hvidhovedede Boxer), f. 1835, der atter gjennem Catlin's Manchester Boxer, f. 1840, blev Stamfader til 2 store Slægter, der gaa op til Nutiden. I den ene af disse forekommer en Hingst Crisp's Cupbearer, f. 1864, der efterlod sig 38 Sønner. Den anden Slægt udgaaer ogsaa fra en berømt Præmietager og Stodhingst, Catlin's Duke, f. 1846, en Hest, som var overordentlig stærkt søgt som Beskeler, og som efterlod sig 42 Sønner. Den ansees for at være den Suffolkhest, der har havt størst Indflydelse paa Avlen i Nutiden, ingen har efterladt sig saa mange Sønner med offentlig kjendte Navne, og ingen Hest siden Julian's Boxer har været saa populær som Catlin's Duke, eller som den ogsaa kaldtes »Old Duke«, eller naar Tonen sattes lidt højere op, »Royal Windsor Duke«.

Duke's Farfader, Catlin's hvidhovedede Boxer, var en kortbenet Hest med vidt ansatte Ører og krogede Haser, den var stikkelhaaret og havde hvidt Hoved. Duke's Fader var rød, en god Hest med et noget grovt Hoved og ildestillede Ører. Men Duke's Moder satte en Plet paa hans Stamtræ: hun var brun og af flamsk Byrd. Hans Mor-moder var nemlig en indført brun, undersætsig, belgisk Hoppe. Duke havde en Broder, som ogsaa var brun med sorte Ben. Duke selv var rød, og »der var noget saa tiltalende i hans Udtryk, et saa ægte Suffolkpræg hos ham,

og en saadan Trivelighed, som overførtes paa alt hans Afkom, at saa godt som Alle var glade ved at faa noget at gjøre med dette.« Duke var en »rund« Hest, rund af Ribben, rund af Bagparti, rund af Hoster, med en buet Kam og stærk Hals. Han var overordentlig kort af Ben og syntes derfor lille, men ellers var han ret kraftig af Knokkelbygning. Lødet var smukt lyserødt med et Strøg af »Guld« paa Hals og Bagkrop.« Kun meget lidt af hans Afkom var brunt. Dette var let at sælge og let at føde; mange gik til Udlandet. Opdrætterne af Suffolkheste skyldte Catlin's Duke mere end nogen anden Hest i de sidste 50 Aar med Hensyn til Præget af den ægte Suffolk Punch — denne runde, undersætsige, kortbenede Type, for hvilken Racen er saa berømt*). — De, der helst ville søge det fortrinlige ad Krydsningens Vej, ville kunne benytte dette Tilfælde i Bevisførelsen og fremhæve, at her foreligger en Krydsning med et glimrende Resultat. Fra modsat Side vil det kunne paapeges, at Duke's Moder kun var Halvblods — nogle mene endog, uden at det dog kan bevises, at kun Mormoderen var Halvblods — at Duke altsaa kun har $\frac{1}{4}$ flamsk Blod mod $\frac{3}{4}$ gammelt Suffolkblod, og at han derfor netop kan tjene som Exempel paa det gamle Blods overvældende Magt

I en talrig Slægt, der stammer fra en anden Søn af Brady's Briton, nemlig fra Plant's mørkerøde Hest paa Bulchamp, skal der ligeledes være indpodet flamsk Blod. Dog har man ikke kunnet skaffe fuldt tilstrækkelige Oplysninger herom. Det berettes, at Moderen til en Hingst i denne Slægt, Utting's Boxer, f. 1835, skal være kommen fra en meget anset Hestebesætning, tilhørende Benino Kemp, men skal tillige have været af flamsk Oprindelse. Hvad enten dette er sikkert eller ej, saa findes der ingen Hingste efter Uttings Boxer længere end til 1858; dermed er Stammen uddød paa fædrene Side. En

*) Herman Biddel: The Suffolk Stud Book. Forf. søger overalt i Bogen saa vidt muligt at hævde Racens Renhed.

Dattersøn af en god Hingst i denne Stamme tog 1. Præmie i Battersea 1862, men blev solgt ud af Grevskabet 5 Aar gammel og efterlod sig intet Afkom i Suffolk. At der er blevet indført flere belgiske Hopper, er dog utvivlsomt. Om den oprindelige Ejer i Suffolk af Duke's Stammoder siges, at »han plejede at købe disse indførte Dyr,« men kun ovennævnte omtales i Historien.

Til en Antydning af, hvorledes de forskellige Stammer ere smeltede sammen, anføres hosstaaende Stamtavle for en berømt Hoppe, Matchet, Halvsøster til den oven omtalte Crisp's Cupbearer. De ældre Led i Tavlen ere kun gjengivne ved Hingstene i lige Linie. Shadingfield-Slægten findes ikke i Tavlen, ellers vil det sees, at der findes repræsenteret: den gamle Stamme, ført tilbage til Smith's Hingst, endvidere Blake's Slægt (fra Lincolnshire-Traveren) samt den svære Attleboroughstamme og endelig den belgiske Hoppe i Duke's Stamtræ.

Da det har sin Interesse at se, i hvilket Omfang de forskellige Stodhingste bidrage til at fortsætte Slægterne, og hvor meget der lykkes af Afkommet, skal jeg i det Følgende gjennemgaa den gamle Races Stamtavler for Hingstene. Fra Julian's Old Boxer, den ovennævnte Søn af Smith's Hingst, og som er født 1805, nedstamme godt 200 kjendte Hingste i lige Linier til 1878. Old Boxer selv opføres i Stamtavlen med 24 Sønner. Heraf forbleve 13 uden kjendt Afkom, 7 have hver efterladt sig 1 kjendt Hingst; 2 have kjendt Afkom i 2 Led og 1 i 3 Led, kun 1 — én — Hingst af de 24, nemlig Edward's Old Briton, fortsætter Slægten op til Nutiden. — Edward's Briton har 15 Sønner, hvoraf 9 uden kjendt Afkom, 2 have kun Afkom i 1 Led, og 3 blive Stamholdere for betydelige Familier. En af disse, Keer's Old Briton, f. 1833, har 7 Sønner, heraf faaes kun 2 Slægter, hvoraf den ene dør ud 1859, den anden »sover«, hvad Berømmelsen angaaer, i 4 à 5 Slægtled, som oven berørt; en lignende »Dvale« overgaaer ogsaa den anden af Briton's Slægter, men begge bryde derefter igjennem og naa frem til Nutiden. — Den tredie og største af Edward's Old

Crisp's Fair-head Boxer 1845. { Manchester Boxer 1841. { Catlin's Boxer 1831. { Artis Boxer == Groom's Ramper == Brady's Briton == Smith's Hings (1799) (1809) (1816) { Hoppe af . . . Hodgson's F. Glory == Attleborough Farmers Glory (1796) { Hoppe af . . . Groom's Ramper == Brady's Briton == Smith's Hingst. { Hoppe af . . . Edwards Briton == Julian's Boxer == Smith's Hingst. { Liverpool Cap-tain 1835. { Hoppe af . . . Cordy's Boxer == Julian's Boxer == Smith's Hingst. { Crisp's Toller Hoppe. 1842. { Hoppe af . . . Toller's Briton == Quilter's Hingst == Waller's Hingst == Spink's Farmer == Blake's Y. Briton. { Hoppe hos Mr. Toller. { Manchester Boxer 1841. { Catlin's Boxer 1835. { Artis' Boxer == Groom's Ramper == Brady's Briton (1816) { Hoppe af . . . Groom's Ramper == Brady's Briton == Smith's Hingst. { Hoppe af . . . Hodgson's F. Glory == Attleborough F. Glory == Smith's Hingst. { Hoppe af . . . Groom's Ramper == Brady's Briton == Smith's Hingst. { J. Crisp's Bumper. { Nunn's Boxer. { Howlett's Briton == Pattle's G. V. { Hoppe af . . . Calver's Bumper == Hayle's I. { Hoppe . . . Edward's H. Mitfield == Julian's Boxer == Smith's H. { Largent's Bumper. { Hoppe af . . . Spink's F. == Blake B. { Hoppe, indført fra Belgien. { Smith's Hingst. { Largent's Bumper == J. Crisp's Bumper == Nunn's Boxer == Howlett's Briton (1831) (1824) (1832) { Hoppe af . . . Pattle Gye == Hawes Farmer == Attleb. F. Glory. { Hoppe fra Playford Hall. { Spink's Farmer == Blake's Y. Briton == Blake's O. Briton == Blake's Ever (1810) (1803) (1796) (1798) (1778) { Spink's Blake 1815. { Blake's Old Farmer. { Hoppe, hos Benoni Kemp, Parham Hall. { Hoppe af . . . Spaldings Boxer == Julian's Boxer == Smith's Hingst. { Hoppen Sprite, Stamtavlen ukjendt.

Crisp's Matchet Hoppe, f. 1864.

Briton's Familier fortsættes gjennem Crisp's Liverpool Captain, f. 1835, der har 5 Sønner, hvoraf kun Crisp's High Necked Captain, f. 1842, faaer videre Betydning. Denne sidste Hingst har 14 Sønner, hvoraf 8 ingen Afkom faa, 5 danne smaa Slægter, der højst naa 2 Led, kun 1 Hingst, Cottingham's Captain, f. 1850, fortsætter Slægten. Af dennes 13 Sønner blive 8 uden Afkom, 1 efterlader sig kun 1 Søn, 1 faaer 3 Sønner uden videre Afkom og 2 formaa at fortsætte Slægten til 3 Led, men kun 1 Hingst, Woltons's Warrior, f. 1861, fortsætter den. Warrior har 9 Sønner, hvoraf 7 blive uden kjendelig Betydning, og 2 blive hver for sig i Stand til at forplante sig til Nutiden. Af disse sidste er Wolton's Monarch, f. 1864, den vigtigste og bliver Fader til 12 Sønner, hvoraf 7 blive uden Betydning, 3 afgive hver 1 Søn, men kun 2 blive mere ansete Stamholdere.

Gaaer man over til Afkommene i lige Linie efter Brady's Briton, stiller Forholdet sig her omtrent som for Julian's Boxers. Briton har 2 Sønner, der hver bliver Stamfader for talrige Slægter. Den ene, Plant's mørke Hingst, har kun 1 bekjendt Søn, Cottingham's Hingst, f. 1824. Denne sidste har 2 Sønner, der begge bleve Stamholdere. Den ene, Utting's Boxer, fortsætter sig i 3 Led til 1858 med en mindre Slægt. Den anden, Plant's Cambridge Captain, har et talrigt Afkom op til vore Dage; den har 5 Sønner, alle Stamholdere, men de tre kun for mindre Slægter, der dø ud i Femtierne og i Sextierne. De 2 andre Sønner fortsætte Slægten. Af disse har Newcastle Captain, f. 1840, 16 Sønner, hvoraf 8 ingen Afkom efterlade sig, 7 kun i 1 Led, medens 1, Chester Emperor, f. 1854, fortsætter Slægten. Emperor har 13 Sønner, hvoraf kun 1, Harwich Emperor, f. 1861, faaer Afkom. Denne sidste har 10 Sønner, hvoraf 4 ingen Afkom har; Palland's Goliath, Broder til Newcastle Captain, har 6 Sønner, hvoraf kun 1 fortsætter Slægten, denne har 7 Sønner, hvoraf atter kun 1, Hero, f. 1853, bliver Stamfader og giver af 12 Sønner ialt 3 Stamfædre, der have Familie i lige Linie til Nutiden.

Endelig skal jeg kortelig gennemgaa Efterkommerne af Groom's Ramper, den anden Søn af Brady's Briton. Ramper har 5 Sønner, kun 1 fortsætter Slægten ved at give Callin's Gamle hvidhovedede Boxer. Boxer har 8 Sønner, hvoraf 5 uden Betydning; 2 give hver en temmelig betydelig Slægt, der naaer ind i Sæxtierne; kun 1, Manchester Boxer, f. 1840, bliver Stamholder. Denne Boxer har 10 Sønner, hvoraf 7 uden Afkom, 1 en lille Slægt til 1866, og 2 Stamholdere: Fairhead Boxer og Catlin's Duke. Den første af disse har 8 Sønner, hvoraf 5 uden kjendt Afkom, 2 have hver 1 Søn, 1 giver den berømte

Stamholdere i Suffolkracen 1805—1864 og deres Afkom:

Stamholdere.	Hingstens Fødselsaar.	Antal Sønner.	Sønner			
			uden Afkom.	med Afkom i 1 Led.	med Afkom i 2 & 3 Led	Stam- holdere.
Julian's Old Boxer	1805	24	13	7	3	1
Edward's Old Briton	—	14	9	2	—	3
Keer's Old Briton	1833	7	5	—	—	2
Crisp's Liverpool Captain	1835	5	2	2	—	1
Do. High Naked do. . . .	1842	14	8	—	5	1
Collingham's Captain	1850	13	8	2	2	1
Wolton's Warrior	1861	9	6	1	—	2
Do. Monarch	1864	12	7	3	—	2
Brady's Briton	1809	2	—	—	—	2
Plant's mørke Hest	—	1	—	—	—	1
Collingham's Hingst	1824	2	—	—	—	2
Uttings Boxer	1835	3	2	—	—	1
Plant's Cambridge Capt. . . .	1831	5	—	—	3	2
Newcastle Captain	1840	16	8	7	—	1
Chester Emperor	1854	13	12	—	—	1
Harwich Emperor	1861	10	4	5	—	1
Pallant's Goliath	1841	6	3	1	1	1
Wilson's do. . . .	1847	7	4	2	—	1
Hero	1853	12	9	—	—	3
Grom's Ramper	—	5	2	2	—	1
Gamle hvidhoved Boxer	1835	8	4	1	—	3
Manchester Boxer	1840	10	7	—	1	2
Fairhead Boxer	—	8	5	1	1	1
Crisp's Cupbearer	1864	38	26	7	1	4
Catlin's Duke	1846	42	28	7	3	4
Ialt pCt.		286 100	172 60	50 17	20 7	44 15 ¹ / ₂

Crisp's Cupbearer, f. 1864, der efterlader sig 38 Sønner, hvoraf 26 ingen Sønner havde i 1878, og hvoraf kun 4 have efterladt sig større Afkom. Catlins Duke, f. 1846, endelig havde 42 Sønner; heraf ere 28 uden kjendt Afkom; 7 have et Afkom i flere Led, men kun 4 naa Nutiden.

I omstaaende Tabel er opført det ovennævnte Afkom af 25 Stamholdere i Hovedstammen fra Begyndelsen af dette Aarhundrede indtil senest 1854. Disse have givet 286 bekjendte Sønner; heraf ere 60 pCt. blevne uden kjendt mandligt Afkom, 24 pCt. have givet mandligt Afkom i lige Linie i 1 a 3 Led, og kun $15\frac{1}{2}$ pCt. eller omtrent hver 6te Hingst er bleven Stamholder til Fortsættelse af Slægten. Disse 15 pCt. ere altsaa det mest udmærkede Udvalg af hele Avlen, og som det sees af Tabellen, er det et ret paalideligt Gjennemsnitstal i saa Henseende. Selvfølgelig kunne mange af de øvrige Hingste dog godt have havt Betydning gennem Hoppeafkommet og for Tillæget af Brugsheste.
